

Еманюел Арсан

Емануела

Част втора

Emmanuelle Arsan
Emanuelle
2. L'antivierge

© Belfond 2013 за настоящото издание

Allrights reserved. Всички права запазени!

© Емилия Николова, превод, 2013 г.

© Станислав Иванов, корица, 2013 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-332-2

Еманюел Арсан

Емануела

Част втора

Антидегственицата

EROTICA

Превод от френски
Емилия Николова

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2013

*Наричам девственица всяка
жена, която се е любила
само с един-единствен мъж.*

M. P. A.

Книга Втора

АНТИДЕВСТВЕНИЦАТА

*Светът е действителен само когато
разбърквам съществуващия в него ред.*

Ален Боске (втори завет)

Глава първа

ЛЮБОВТА КЪМ САМАТА ЛЮБОВ ВИ ПРАВИ ГОДЕНИЦА НА СВЕТА

*Ние, които може би един ден ще умрем,
смятаме човека за безсмъртен
в мига на днешния ден.*

Сен-Джон Перс Америк

– *Анна-Мария Сергин.*

Марио произнесе фамилното ѝ име с едно безкрайно дълго „и“ – висока, самотна нота, която придаваше на останалите срички тон на доверие – мек и нежен.

Младото момиче седеше зад волана на колата си. Марио постави ръката му в дланта си и поднесе към Емануела неговите дълги пръсти, без нито един пръстен по тях.

„Анна-Мария“ – отекна като ехо у Емануела и тя се опита да задържи това усещане за ласка, породено от флорентинското трептящо „р“. В паметта ѝ изплуваха откъси от черковни песнопения, напоени с аромат на тамян и горящи свещи. *Panis angelicus*. И коленете на момичетата под благопристойните поли. Опияняващите блянове. *O res mirabilis!* Гърлата, които произнасят това удължено „и“, езиците, които го овлажняват със слюнката си, полуотворените устни над блестящите зъби... *O salutaris nostia...* Емануела вижда лицето на непознатата в позлата от светлина, която струи през църковния витраж, идвайки чак от другия край на света,

и се измъчва, че за да опише красотата му, ѝ хрумват думи само като на ученичка.

„Истинско чудо!“ – благославя я тя наум. „Такава чистота – самоуверена, ликуваща, щастлива!“ Това я смущава. Подобно изящество може да бъде само сън!

– Вие трябва да я превърнете в реалност – каза Марио и тя се почуди дали не е мислила на глас.

Анна-Мария избухна в смях, без да се притеснява ни най-малко. Това успокои Емануела. Тя реши да поеме ръката на гостенката.

– Не веднага – каза ѝ тя шеговито. – Не бива да закъснявам за чая с дамите.

Тя се обърна към Марио и го изгледа от долу нагоре, сякаш изненадана, че е толкова висок. Колата беше спряла почти извън банкетата.

– Ще намериш ли някоя добра душа да те докара после?

– *Via, cara, via!*

Гумите забуксуваха по камъните. „Без предно стъкло, без калници, без гюрук!“ – разтревожи се Емануела, поглеждайки към навъсеното небе. Нещастна още отсега, тя гледаше как мечтата ѝ се изплъзва.

– А аз си мислех, че познавам най-красивите неща на земята. Къде открихте този ангел?

– Роднина ми е – каза Марио. – Понякога я използвам като шофьор.

И изведнъж се разтревожи:

– Заинтересува ли ви?

Емануела не помръдна.

– Ще дойде утре – съобщи ѝ той.

И замълча за миг.

– Предупреждавам ви: ще ви бъде много трудно да я развълнувате. Но не се съмнявам, че ще съумеете да я вразумите.

– Аз ли? – възкликна Емануела. – Как бих могла да направя подобно нещо? Има да се уча още много.

Тя почувства как у нея се надига раздразнение от това предизвикателство. Нима той наистина смяташе, че тя бе придобила опит след един-единствен урок?

Те бяха прекосили вече градината на Емануела и терасата. Сега стояха прави в салона срещу големия метален вентилатор, чиито перки се въртяха от дъха на Марио.

Тя настоя:

– Навярно самият вие вече сте започнали да я учите. Тогава какво повече бих могла да направя аз?

– В случая предизвикателството е не Анна-Мария, а вие самата.

Той замълча, за да ѝ даде възможност да му отговори, но тя само скептично сви устни.

И тогава той обясни:

– Най-добре ви оформя онова действие, което вие карате другите да извършат. Никоя форма не отразява така точно вашата същност, както формата, която пресъздавате. Но вие може би сте доволна от това, което сте?

Емануела тръсна черната си грива.

– Не – каза тя твърдо.

– Тогава – променете се! – завърши Марио уморено.

И след малко добави:

– Тъй като сте жена, несъмнено любовта ви към вас самата е част от вашата роля. Но тъй като сте и богиня, спасението на другите също е ваша съдба.

Тя се усмихна и в паметта ѝ изплуваха застланият с дъски път, храмът, нощта. Той наблюдаваше лицето ѝ.

– Започнахте ли да учите мъжа си?

Тя поклати отрицателно глава – полунадменно, полужасрамено.

– Не се ли изненада от дългото ви отсъствие?

- Разбира се.
- И какво му казахте?
- Че сте ме завели да пуша опиум.
- А той не ви ли се скара?
- Той ме люби.

Тя прочете въпроса в очите на своя изповедник.

– Да – отвърна тя. – През цялото време мислех за онази нощ.

- И приятно ли ви беше?

Лицето на Емануела говореше вместо нея. Тя отново преживя във въображението си тази нова наслада, която бе почувствала, когато семенната течност на съпруга ѝ се бе смесила вътре в нея със спермата на *сам-ло*.

– Сега ще ви се иска да го направите отново – констатира Марио.

- Нали ви казах: изпълних вашата заповед.

Истина беше. И сега тя знаеше, че няма защо да се съмнява. И за да убеди Марио, повтори максимата, която той я бе накарал да изрече преди онази нощ:

– Времето, което се използва за нещо друго освен за изкуството да се постига наслада във все по-многобройни обятия, е изгубено време.

После тя попита:

– Как смята Анна-Мария, че човек трябва да прекарва времето си?

– Като се подготвя за други времена – измъчвайки се в този свят, за да бъде щастлив в някой друг.

Гласът на Емануела стана безизразен:

– Това значи, че за нея са важни други ценности, а не еротиката. Тя също си има своите богове и своите закони.

Той я погледна с любопитство.

– Искам да видя – каза той – дали мечтата за небесното царство ще погуби една човешка дъщеря или

любовта към реалното ще спечели една душа за земния живот.

Емануела хвана ръката му:

– Колко лоша домакия съм! Не ви предложих нищо нито за пиене, нито за пушене.

И тя се опита да го поведе към бара, но той я задържа.

– Надявам се поне, че не носите нищо под тези шорти? – попита той и леко съмнение се появи в гласа му.

– Що за въпрос!

Шортите ѝ са толкова къси, че едва се подават под жарсената блуза с цвят на корал. Между краката ѝ прозират черните къдрици на венериния ѝ хълм. Все пак Марио смята за подходящо да ѝ направи забележка:

– Не обичам тази дреха. Една пола се вдига нагоре, тя е като подстъп. А шортите са преграда. Ще загубя интерес към краката ви, ако продължават да стърчат така от тази торбичка.

– Ще ги махна – отстъпи тя добродушно. – Но най-напред ми кажете какво бихте искали да пийнете.

Но той мислеше за друго:

– Защо стоим вътре? Дърветата във вашата градина ми харесват.

– Ще вали!

– Да, но все още не вали.

И той поведе Емануела натам, накъдето искаше – чак до широкия каменен парапет, който ограждаше терасата. Една светкавица обля със зелена светлина празното пространство между замрелите огнени цветове в градината.

– О, Марио, вижте това хубаво момче, което върви по улицата.

– Да, много е хубаво.

– Защо не го извикате и не се любите с него?

– Всяко нещо под това небе си има своето време, пише в Еклесиаст. Има си време да се ухажват момчетата и има време, когато те трябва да бъдат оставени да ухажват.

– Сигурна съм, че там не пише нищо подобно. Марио, жадна съм!

Той скръсти ръце, излъчвайки спокойствие. Тя знаеше какво очаква, повдигна рамене, наведе глава, упорито стиснала устни, погледна голите си бедра – голи чак до слабините. Точно там тъканта беше издълбала червена рязка, сякаш казваше: „Да бъдеш видяна гола над тази линия, е недостойно!“

– Е, хайде! – настоя той.

– Но, Марио, не тук! Може да ни гледат от съседната къща. Ето, вижте! – тя посочи с пръст щорите, които помръдваха. – Вие познавате тайландците – все някой някъде дебне.

– Чудесно! – възкликна той. – Нали ми бяхте казали, че обичате да се възхищават от тялото ви?

Намусената физиономия на Емануела накара Марио да се усмихне. Той пое дъх и каза:

– Спомнете си: дискретното не е еротично. Еротичната героиня е като избраница на Бога: тя е тази, която предизвиква скандал. Да се скандализира светът е шедьовър. Дали трябва да си гол, или трябва да се криеш, за да се съблечеш гол? Вашето сладострастие няма особен смисъл, ако го криете зад завесите на стаята си: така ближният ви няма да се освободи от невежеството, от срама, нито от страха. Важното е не да бъдете гола, а да ви видят гола; не да стенете от удоволствие, а да ви чуят, че изпитвате наслада; не вие да броите любовниците си, а да ги брой той; не вие да разберете истината за любовта към любовта, а да я разбере онзи, другият, който все още се лута сред своите химери, потънал в

своя мрак, да открие във вашия поглед, че не съществува друга светлина, и да види във вашите жестове, че няма друга красота.

Гласът му стана по-настойчив:

– Всяко връщане към вашето целомъдрие ще деморализира толкова много други хора. Всеки път, когато се страхувате от скандал, мислете за онези, които живеят с тайната надежда да видят вашия пример. Не ги разочаровайте. Не правете смешна надеждата, която – изказана или все още неясна, осъзната или сляпа сама по себе си, те възлагат на вас! Ако не допуснете – дори само веднъж – било поради стеснителност, било поради съмнение да се осъществи един еротичен акт, тогава никаква дързост, никаква бъдеща заслуга не ще могат никога да изкупят това ваше бягство.

Той замълча за миг, след това продължи с едва доловима надменност:

– Или може би ще ми говорите за благоприличието? Трябва ли и вие да постъпвате като другите, или другите трябва да правят като вас? Искате ли да бъдете Емануела... или искате да сте някоя без значение?

– Мога да се съобразявам с убежденията на съседите си – възрази тя, – но това не означава, че ги споделям. Ако на тях не им харесва това, което аз обичам, защо трябва да изпитвам злорадо удоволствие, като ги шокирам или ги скандализирам? На мен не ми пречи, че те се държат според разбиранията си. Нима може да се живее без малко дискретност, толерантност, учтивост? Да допуснем, че ще оставя тези хора да повярват, че мисля и постъпвам като тях – та нали обществото спазва подобни условности и компромиси?

– Ако човек се държи като онези отсреща, това значи, че е като тях. И вместо да промени света, той ще стане отражение на онова, което иска да разруши.

Емануела е изненадана. Марио ѝ се извини:

– Тази мисъл не е моя. Казал я е Жан Жьоне.

И отново поде, но по-гальовно:

– Когато става дума за любовта, казва друг драматург, това, което изглежда прекалено, всъщност е недостатъчно. Ако вече сте направили нещо добре, постоянно трябва да го правите още по-добре. По-добре от вече направеното. По-добре и от това, което правят другите. Не допускайте никой да ви надмине или дори да успее да бъде на вашето равнище. Не е достатъчно да служите за пример, трябва да сте водещ пример.

Емануела беше вперила поглед в далечината, без да пророни нито дума. Тя седна върху парапета, сви краката си и опря брадичка върху двойното хълмче, което образуваха коленете ѝ. После го попита напрегнато, почти враждебно:

– И защо трябва да правя всичко това? Защо аз?

– Защо вие ли? Защото сте способна да го правите именно вие. Както другите умеят да решават уравнения или да пишат симфонии, така вие сте надарена за физическа любов и с красота. Така че вие сте длъжна да правите това, което умеете. Нали не искате да изживеете живота си на тази земя, без да остане някаква следа след вас?

– Но аз съм на 19 години! Животът ми не е свършил...

– Нима ще трябва още да чакате, за да го започнете? Да не би да се чувствате все още дете? Така е, уча ви на героизъм, но земята ни има нужда от това. Вашият род иска това от вас.

– Моят род ли?

– Да. Тази древна аминокиселина, тази древна амеба, това древно млекопитаещо, това изумително нещо, в което трябва да вярваме и което с настървение се стремим да бъде нещо друго. Животно ли? Гръбначно? Мле-

копитаещо? Примат? Човекоподобно? *Номо? Номо sapiens*. Толкова много остарели названия! А ще се появят и нови: човекът на времепространството, на безграничната мисъл, човекът с единна душа, съществуваща в многобройни тела, човекът създател, но и променящ хората, постоянно застрашен от своите собствени творения, той, чиято кръв струи като от стигмати заради грешките и тайните му. Не искате ли да му помогнете?

– Ще му помогна ли с нещо, ако сваля шортите си?

– Да увековечаваш илюзията, измамата, фобията – това ли значи да служиш на човека? Или като увековечаваш целомъдрието?

– Вие наистина ли мислите, че това – да показваш или не венериния си хълм – се отразява по някакъв начин на миналото и на бъдещето?

– Бъдещето зависи от вашето въображение и от вашата дързост. Не от вашата вярънност към обичайното. Пещерната мъдрост за нас може да се превърне в глупост. Но сега говорим за целомъдрието: вродена добродетел ли е то, човешко качество – веднъж завинаги добро или лошо за всички времена? Всъщност то не е чак толкова достойно за уважение: първоначално – израз на здрав смисъл, умела находка, правилна, спасителна, днес то е превземка, софизъм, безсмислица, една фалшива перла на абсурда, фасада на несправедливостта, укритие за перверзността...

– Вие добре знаете, че не съм чак кой знае колко срамежлива и вашите хвалебствия ме очароват. Но трябва ли да се гледа толкова сериозно на това?

– Някога човекът разкъсвал плътта си в бодливите храсти, заплитал се в лианите. Той се страхувал от ноктите и зъбите на съперническата му фауна и през по-голямата част от времето си се катерел, скачал, търкалял се по земята сред трънаците и острите камъни,

вместо да гали жените си в солената влажност на своите пещери. Първият, на когото хрумнала находчивата мисъл да защити онзи орган, от който зависели раждането и броят на неговото потомство, е направил услуга на своя род. И ако не се бе сетил да направи от тази предпазна мярка нравствен закон, да я въздигне в култ, да я възпее, да я превърне в магия, то кой знае щеше ли човекът да успее да наложи своето господство. Това, което по-късно е станало божа заповед, отначало е било само биологическа предвидливост, една инициатива, подпомагаща еволюцията. И така: според съществуващия тогава морал – нещо добро.

Марио седна с лице към Емануела.

– По-късно, ако не са били дрехите, видът е щял да загине от студ.

Той с досада хвана с два пръста гънката на ризата си, върху която бяха избили капчици пот.

– А вижте как е днес! Ледниковата епоха е отминала отдавна, огромните ледници са се стопили, но ние все така продължаваме да се прикриваме, защото се смята за *лошо* да ходим голи.

Той въздъхна с отегчение и каза:

– Днес столовете ни са облицовани с кадифе, а градините ни са подстригани. Домашните ни животни отдавна нямат нито броня, нито бивни зъби, но ние все така се страхуваме за сексуалните си органи. Въпреки че са изиграли ролята си и вече нямат смисъл, бикините се превърнаха в нещо свещено. Питате ме защо трябва да ги смъкнете от себе си като отровното наметало на Деянира? Защото вярата в мит, който е изживял своето време, само прави човека по-глупав. Енергията, която се прахосва в служба на някаква магическа кауза, е енергия, насила отнета от съзидателната мисъл.

Марио изведнъж се развесели и каза:

– Когато на гърците им хрумнало да цивилизоват човечеството, най-важното нещо за тях преди всичко друго било да се съблекат. Отначало, спомняйки си за каменната ера, те криели члена си; голотата нахлула в палестрите едва в ерата на разума и на културата. И ако тези воители и философи не се бяха научили навреме да презират кожените си надбедреници, може би все още щяхме да бъдем варвари.

Лукава искрица пробягна в погледа на италианеца.

– И не си мислете, че дорийските юноши предпочитали да бъдат голи, състезавайки се в петобоя, единствено за да могат да се движат по-свободно. Първоначалното им намерение е било именно да изложат на показ красотата си пред песнопойците, които по-късно увековечили спомена за тях. В стадионите на видно място до статуята на Атина стояла и статуята на Ерос. Именно в тяхното подножие човекът е направил първите си крачки по пътя към мъдростта.

Той се унесе за миг, мечтаейки за онази епоха, и Емануела почувства, че щеше да е щастлива, ако можеше да живее в нея. След това продължи, махвайки с ръка:

– Това, което се отнася за целомъдрието, важи и за другите сексуални табути: на какъв позор само бихте се изложили, ако признаете пред другите, че обичате усещането, когато мъжкият пенис нахлува в устата ви и че изпитвате от това върховна наслада! Че се опивате от ласките, които всеки ден си доставяте с вашите собствени пръсти! И че обичате да опознавате в леглото си и други тела освен тялото на съпруга си! Тези забранени неща някога са имали свой смисъл. Когато задачата на мъжа е била да умножи семето си на земята, тогава едва ли е било особено разумно да прахосва напразно спермата си. Така че за онова време хрумването, че онанизмът е грях, е било полезно. Но сега,

когато увеличаването на населението се превърна в опасност, да се изпразваш във влагалището на жените би трябвало да се смята за осъдително, а за добродетел – мъжът да хвърля семето си там, където няма риск от зачатие. Тогава вековният страх на съпруга, че жена му може да бъде оплодена и от други освен него, вече губи своя смисъл. Нещо повече – откакто противозачатъчните средства станаха допълнение към изкуството на съприкосновението и изкуството на устните, трябва да спрем да правим разлика между тези неща. Така че в нашия век е безсмислено, а и опасно за човешката мисъл да се осъжда стремежът към сетивно удоволствие, който излиза извън механизмите за възпроизводство на рода. А и време е да признаем, че влечението, което изпитват нашите жени и към други пениси, е безобидно и оправдано.

Марио изчака Емануела да каже нещо, но тя мълчеше. Той продължи:

– Ако искаме децата ни да имат и други интелектуални възможности освен нашите, те трябва да живеят на земя, която чрез смелостта си сме спасили от абсурдни забрани и напразни страхове. Благоразумният, благочестивият учен е ограничен учен; и може би Паскал или Пастьор щяха да открият още нещо ново и по-велико, ако имаха по-свободен дух? А какво пък да кажем за човека на изкуството, който търпи юзди и намордник? Никой не може да претендира да бъде наричан човек – а това е славата на бъдещите дни, ако вярва или се преструва, че вярва, че излагащото се на показ тяло трябва да бъде прокълнато. Тези тичинки, тези плодници, това голо изящество – дар, за който възпяваме природата, задето ги е създала за възслава на цветята, дали някой перверзен бог не е дарил с тях и своето предпочитано създание само за да го измъчва и да го прогони от

рая? Но да запазим спокойствие! Достатъчно е това чудно стеснение на шортите ви, за да получите вечен благослов! А! Извинете ме за това раздражение, но е непоносимо цялото това множество мъже, способни на толкова интелигентност и скептицизъм, просмукани от толкова хилядолетия дързост и риск, надарени с толкова веселие и красиви от толкова поезия, която носят в себе си, да се превърнат днес в един уплашен Ахил, който търси спасение в разни вехтошарници, в потайни места и в свенливостта на девственниците. Задачата на еротиката е в това да смъкне от живите одеждите, които ги сковават, и кринолините, които ги правят смешни.

Емануела погледна благосклонно тънкото жарсе, изпънато от връхчетата на гърдите ѝ, но Марио не прояви интерес и ѝ напомни за дълга ѝ:

– Не знам дали еротиката сама по себе си е благо. Но знам, че поражда отвращение от глупостта и лицемерието, желание за свобода и дава сила на човека да стане свободен. Когато земята се превръща в тъмница, той е спасителната пила, стълбата към изхода, отключващата дума. Не познавам друго тайно оръжие, по-добро от тази прозорливост, което би могло да освободи човека от най-безплодните му страхове и да му даде шанс да се изтръгне от тяхната херкулесова сила, за да се разкрие пред него звездно пространство без постулати. И тъй като не искам във века на междузвездните полети уродствата, предпазливостта и лицемерието да продължават да командват вашите жестове, заклинам ви да покажете пред всички своята хубост и чувствата си, за да може тези, които ви гледат, да създадат поколение, което да не е толкова грозно, толкова безсилно, толкова лековерно, толкова робско и така подчинено на условностите, както са те самите.

Той легна по гръб с глава в краката на Емануела.

– Това предизвикателство – вашият разголен полов орган тук, на този камък – може би ще върне на хората, застрашени от дехуманизация, поради новите закони на природата и отдавна остарелите закони на обществото, непокорността и вкуса им към риска.

Той се изправи.

– Ако ролята на интелигентността се състои в това да открие истината, то ролята на морала е да я преоткрие и за това има един-единствен начин – да се отворят очите на хората, и едно-единствено правило – да не се лъже. Както се вижда, огромна задача! И все пак...

Той сви рамене:

– Имайте търпение! Нали знаете какво е казал един ваш събрат в областта на математиката: „Истината никога не побеждава, но противниците ѝ в края на краищата умират.“

Изведнъж се развесели от някаква мисъл:

– Кой знае – каза той с усмивка – дали все пак би било разумно да чакаме още дълго? Във време, когато на роботите се гледа с по-добри очи, отколкото на хората, трябва да бързаме да подложим на изпитание телата си и да възвеличим техните възможности, ако искаме да бъдем съхранени. Вече се знае, че онова, което ни различава в най-голяма степен от другите животни, е, че прием, без да сме жадни, и се любим по всяко време. Не бих се изненадал, ако съвсем скоро единствената разлика между човешкото същество и машината ще бъде това, че човекът ще съхрани желанието си да нарушава сексуалния ред чрез безредието на еротиката. Не се съмнявайте, че андроните с транзисторни устройства, които ще пилотират нашите извънземни кораби, някой ден ще се научат да се възпроизвеждат чрез съвкупление, ще видите! И ще изпитват удоволствие от това. Но докато не се усъмнят в природните закони и в

здравия разум, предпочитайки да онанират, докато техните женски не се научат да обичат сладостта на оргазма, изживян върху пениса на техните любовници, ще продължаваме да се интересуваме от това.

Емануела стоеше като омагьосана. Марио се отпусна за миг до нея. После отново се върна към темата:

– Човекът се нуждае не само от знания за безкрайните множества, от синхротрони, от кортизонови препарати и присадени сърца. Хубаво е, наистина, че той разгадава тайните на метаболизма и използва за своите нужди мезоните и молекулите. Но в свят, в който човекът знае своя резус фактор и умее да измерва дължината на вълната на своите желания със соленоид, плод на собственото му техническо умение, трябва повече от всякога да се стреми да открие каква е цената на живота.

В думите му се прокрадваше страст:

– Ние, които сме свидетели на това, че формата на варварство, която подхранва гордостта си със сурово месо, едва омекнало от топлината под конското седло, може да съществува едновременно – колкото и непристойна да е тази гледка – с ембриона, чиито хромозоми човекът променя, и с атома, чиято структура той преправя, трябва да внимаваме да не се изплъзне от дланите ни онази безценна нишка на Ариадна, която ни пази да не се блъснем в слепи стени и да изпаднем в отчаяние сред тази огромна бъркотия и психоза: да не изгубим страстта си към красотата. А това значи – любовта към любовта, защото любовта заедно с умението да се върви напред в развитието на вселената е най-красивото от всички творения: тя е изкуство, създадено от човека, изкуство, създаващо човека, но също и човек, създаващ изкуство. Нека бъде изкуство любовта на нашата плът, увекочечаващо чудо! За да бъдем вечни като камъка, като тези наноси на безкрая, съставе-

ни от милиарди скъпоценни искрици, които течението на квантовите реки носи със себе си през долините на времето. Казвам ви: няма по-велико бъдеще за тленните самотни творци, каквито сме ние, страдащи като от стигмати от уязвимостта на нашите импулси и нашите клетки, от шанса, който имаме, да завещаем във вечната безкрайност на материята тези творения с устремени нагоре ръце и звездни очи, които ще изваем за наше собствено удоволствие и които ще бъдат чест за нас. О, да, единственият начин човекът да пребъде, е неговото потомство, предизвикателството на духа му, побеждаващ смъртта, неговото *творение*! Така че бойте се от смъртта, ако не оставите след себе си нещо, което да ви превъзхожда. Но колко ще се възвисите над многовековното фалшиво благочестие и страдания, ако длетото на вашия живот увековечи това тяло, заплашвано с власеници и плащаници, в мрамора на красотата като образ на щастието.

Марио разпери ръце и вдигна лице към небето. Глазът му стана по-глух.

– *Преди да помръкнат слънцето и светлината, и луната, и звездите...*

Емануела пусна коленете си, които ръцете ѝ плътно обгръщаха. Тя погледна Марио както тогава, когато ѝ говореше на брега на езерото. Той продължи:

– Да, в определено време всяко нещо има свой смисъл. Дори и християнството. Един ден един човек се явил пред простосмъртните, освирепели от жертвоприношения и магии, пред обезумелите им от страх и омраза племена и казал: „Обичайте се! Вие всички сте от един братски род. Няма нито висша раса, нито роби, нито прокълнати. Дошъл съм, за да ви пробудя от вашите фикции и взаимното изтребление. Освобождавам ви от идолите ви и от лъжовния товар на първородните

ви грехове. Вашите жреци, техните храмове и книги вече не могат да дадат отговор на всичко – трябва да отправяте въпросите си към самите себе си и знайте, че никога не ще откриете отговора. Безграничният ви и безспирен стремеж към откривателство ще бъде в основата на съществуването и свободата ви. За вас ще съдят само по делата ви...“ В този ден светът е направил крачка напред. По-късно смисълът на проповедта бил изопачен и учението за прогреса се превърнало в мощна система от забрани, според която всеки бурен изблик на живота се считал за грях. Месията бе дошъл да подпомогне развитието; църквата, създадена от него, препречи пътя му. Днес вие сте тази, която трябва да разпространи учението за любовта. Любов, която да не е обида. Любов, освобождаваща от срама – това кощунство, за което фарисеите все още си затварят очите. Любов, която демистифицира и която същевременно като корабно платно е издута от магията и тайнството, присъщи на всяко велико начало. Любов – победа над слабостта и страха, победа на живота. „Наслаждавай се на живота с жена, която обичаш – пише в Еклесиаста. – Във всяко нещо, което ръката ти може да сътвори, вложи всичките си сили, защото в царството на мъртвите, където ще отидеш, няма нито творчество, нито разум, нито знание, нито мъдрост.“ Тялото иска да плачеш от любов. „Не, не царството небесно! – умолява умиращата. – Не, не царството небесно, искам любовника си!“ Лудият величае любовта към смъртта, но разумът му отговаря, че иска да вярва само в благото на живота, в празника на плътта на живите: „Подобре живо куче, отколкото мъртъв лъв...“ Само презрението към тялото го прави тленно, а законите му са пренебрегвани единствено защото са считани за низки. Ако съществува нещо свещено в този свят, то негова-

та изява е именно сексът. Щастливец е този, който ще може да каже, когато дойде време да умира: „Заложих на едно тяло, не пропилях живота си.“ Емануела, аз не се страхувам, не ме е срам да заложа бъдещето на света на вашето тяло.

Марио се замисли. После продължи по-спокойно:

– Един духовник не би могъл да си позволи да стигне толкова далеч – чак до Еросферата, към която Ноосферата е само преход. Еротиката – това тайно наименование на еволюцията – представлява все по-широко одухотворяване на материята. Мозъкът ни дава възможност да вникнем само в осезаемото, той има нужда от възпламенител. Органът, който поражда представи, прекриващи границите на природата, който ни издига над земята, в други светове, е половият орган. Ако му бъде отнет, човекът ще се окаже окован. Човешкият мозък е много по-могъщ от мозъка на ангелите, той е по-могъщ от кибернетична машина и причината за това е, че в него текат реки от сперма. Фалосът е нашият шанс – без него щяхме да бъдем само машини с леденочувствени слабини.

За миг гласът на Марио стана високомерен:

– Надявам се все пак, че като ви говоря за половия орган и за мозъка, ще съумеете занапред да отдавате дължимото на всеки от тях и няма да смесвате изкуството на еротиката с елементарното желание на сетивата. Повечето хора пропиляват това богатство – възможностите на своите сетива; те се възползват от тях толкова, колкото би се възползвала една малко по-умна маймуна. Еротиката трябва да е преди всичко начин на мислене, който прави сетивата достойни за човека. Но не позволявайте да ви заблудят – истинското ѝ лице не е сладострастието, а любовта.

Внезапно в гласа на Марио се почувства обида:

– Може би ме мислите за безсърдечен маниак? Но аз говоря така разпалено заради страданието на хората! Вярвам, че смисълът на тяхното съществуване е щастие. И че то е постижимо. Вярвам, че и вие ще го откриете, ако не загубите любознателността и смелостта си. Вярвам, че хората могат да се научат как трябва да живеят, научавайки се да се променят в една вселена, чийто основен закон е промяната. Те трябва да се освободят от натрапчивата мисъл за миналото си и да обновят, докато е време, своя начин на мислене и законите си. Най-реакционните, най-ограничените, най-несправедливите от всички закони са тези, които пресметливостта на сексуалния псевдоморал налага на хората чрез своите биноми и смешни единства, и то в една научна епоха, когато изучаването на отделните величини отстъпва място на изследването на множествата – и вие го знаете добре, защото сте математичка. О, колко много героизъм е необходимо, за да се освободим от навиците, които ни причиняват само страдание! Твърдим, че имаме морал, а все още не сме стигнали до убеждението, че трябва да сме щастливи! Не е вярно, че „няма щастлива любов“. Любавта, на която ви уча, дава нова възможност за щастие. Тя не е плод на отегчение или упадък, тя е признак на здраве за тези, които тепърва ще бъдат млади. Тя е техният опит за един все още несътворен свят. Не плачете, Емануела – бъдещата радост протяга своите измъчени ръце към вас – реалността от плът. Самотата не може да бъде вечно призвание на човека – несъмнено за него тя е само първичен стадий на познанието, детска болест на съзнанието, от която ще се излекува, когато порасне. Вярвам, че бъдещето на човешкия род е по-скоро в единството, отколкото в изолацията: отначало единство на двама души, след това – на трима, на четирима, на отделни групи и това ще са истински единства, множества

от сложни променливи величини, души с многобройни тела. Може би така след сто милиона години ще се преодолее това състояние, което днес ни позволява да започнем живота си само „от другата страна на отчаянието“. Еротиката, според мен, има едно достойнство и то е да пробие стената на самотата. Да породи най-после у човека влечение към човека. И съм сигурен, че тя може да постигне това, че ще го постигне по-лесно от която и да е друга наука, по-лесно от всички философски учения, от наркотиците. И така: разбирате, нали, че за мен моногамията и ревността са абсолютни престъпления, атентат срещу еволюцията, рожба на подлото двуличие на самоубийствените секти, обезумели в отчаянието си от невероятните възможности на човешкия род. Защото да се прави любов с повече от един човек не значи оскверняване на любовта, нито предателство към нея, нито неин провал – това е врата към един богат живот, в който любовта ще умножи у другите този, който умее да обича, и ще му попречи да запази само за себе си онзи, когото обича. Любовта, до която ще се извисим някой ден, ще сложи край на глупостта и невежеството, край на детството и ще настъпи времето на истинското човешко съществуване. Може би – времето на истинската радост. Самолюбието на нашите собствени сексуални органи и на гърдите ни, покрити със златист загар, плавните движения на нашите танцуващи ръце, нашите луди възторзи, краката ни, които без никакъв срам се разтварят и скачат като устремен по камъните водопад, ще изместят мрачното танго на нашите изпълнени с примирение ваканции. Сред гробовете на отмрялото ще има място и за младостта. О, няма нужда да се насилвам, за да повярвам в това – то е моята единствена вяра!

Очите на Марио предадоха трепета си на Емануела. Тя го остави да продължи.

– Светът ще стане такъв, какъвто ще го направят творческият гений и дързостта на тялото ви. Моята задача е да ви кажа, че това е вашият шанс. Тези, които ще дойдат след мен, ще трябва да внимават хората да не ви превърнат в идол или да ви обожествят. Когато и еротиката стане религия – със свои обреди, църкви, със своите епископи и дяволи, със свой език като латинския и свои дарохранителници, с отлъчвания и индулгенции, със своя курия и свещени войни, когато – най-сетне – тя бъде в състояние да претендира, че може да даде отговор на всеки въпрос, ако тогава земята, подчинена на нейния закон и на съда на нейните кладни, потъне отново в скръб, човекът вече ще има достатъчно много знания, за да може да изрази бунта си и по друг начин. Сега вие сте тази, която трябва да унищожи фалшивите божества, печалните им храмове и обредите им, неподплатени с вяра. Емануела, спасете ни от нашето нещастие!

Тя го гледа известно време, чака. Клепките ѝ трепват веднъж, още веднъж; после тя ги притваря и остава неподвижна. След няколко минути, които ѝ се струват цяла вечност, тя се изправя и с бавни движения полека повдига долния край на жарсената си блуза, разкопчава шортите си, плъзга ги към коленете си и надолу чак до глезените, повдига ги с крак и ги пуска в тревата зад парапета. При допира с камъка – нито студен, нито парещ, гладък, твърд, мускулите на седалището ѝ се свиват.

Тя не възразява, когато Марио я моли да легне по гръб и да оголи долната част на корема си. За да бъде по-достъпна, отпуска крака от двете страни на парапета – венериният ѝ хълм се издига, краката ѝ се разтварят – така красиви с изящния релеф на издължените мускули под нежната ѝ кожа, по които слънцето и мусонните ветрове на променливото време са оставяли ту уханията, ту сенките си.